

Memento mori.

- * Intochtslied ps 150: 1 en 2
- * stil gebed
- votum en groet

**Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van Zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de
gemeenschap met de Heilige Geest**

- * verootmoediging:
lied 440: 1 en 2
genadeverkond.: Micha 7: 18 en 19
lied 440: 3
leefregel: Rom. 6: 12 en 13
lied 440: 4

Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, en de wijsheid en de
sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof. (Openb. 5:12)

- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezing I : O.T. Psalm 90
- * lied 299: 1 - 5
- * bijbellezing II: N.T. 1 Cor. 15: 50 - 58
- * lied 299: 6 - 10

- * preek n.a.v. Hebr. 12: 1 en 2
- * lied 109: 1, 2 en 4
- * herdenken van gestorvenen
lied 109: 5 en 6
- * gebed/voorbede
- * slotlied 298: 1 en 2
- * zegenbiede

collecte

**De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is en blijve met u allen.**

De drie laatste weken van het kerkelijk jaar worden - naar Lutherse traditie - wel genoemd: 'Dagen in het teken der voleinding'.

Er wordt daarin ondermeer ruimte gegeven voor het denken aan de dood en het herdenken van de gestorvenen.

Op zich lijkt dit een wat macabere zaak. Sowieso het stil staan bij de dood is ons vreemd. Wie is er niet aan met: sterven en dood. Wie heeft er geen moeite met: het hoe je op stellen tegenover nabestaanden. Dood, sterven lijkt wel het laatste onderwerp een preek waard, al helemaal als we ons bedenken dat het de laatste vijand genoemd wordt. Hoe doen we als mens – niet enkel buiten de kerk - ons best om de dood ver van het leven te houden, alle pogingen het tot onderdeel van het menszijn te benoemen ten spijt. Het lijkt wel of er vroeger reëler mee werd omgegaan dan nu. Toen had je de aanzegger, werd de dode thuis opgebaard, had de rouwbrief een dikke zwarte rand, was het rouwhuis herkenbaar door de gesloten gordijnen. Tegenwoordig geen aanzegger, wel een verzekeraar die alles regelt van mortuarium – 't liefst buiten het centrum, tot rouwcirculaires in zacht grijs en koffie na de dood.

Toch moet je zeggen dat het past – spreken, preken over dood en sterven - binnen en bij het christelijk belijden. We spreken als we het over belijden hebben toch over 'samen met al de heiligen...'

En is het niet juist de gedachtenismaaltijd, het Heilig avondmaal, door Jezus vlak voor Zijn lijden en sterven ingesteld, dat deze verbondenheid onderstreept, een verbondenheid zoals in onze tekst aan de orde komt:

we zijn omringd door een wolk van getuigen...

Gedenk te sterven, maar dood is niet dood!

Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven... (Joh. 10:25) dat betekent: al sterven wij, wij sterven niet.

Zo kan het spreken en preken over dood en sterven zelfs, ja juist, een bemoedigen en vertroosten betekenen! Toegegeven, 't is en lijkt ongewoon....

'En ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Schrijf, zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na....' Openb. 14: 13

Zij hebben hun race gelopen! Wij zijn bezig hem te lopen.

En dan is daar onze tekst:

'Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en zonde die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt. Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidman en voleinder van het geloof, die om de vreugde welke voor Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon van God'.

Een ongewoon woord!

Zonder franje, plan uit – al ging het om het meest gewone...

Hebt u het ooit echt op u laten inwerken, wat daar gezegd wordt?

Hoe past dit bij dat woord van Paulus in Ef. 2: 6

'En Hij heeft ons mee opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus....'

Deze en dergelijke teksten vragen niets minder dan: hoe ik tegen de werkelijkheid aankijkt...

Kunt u er iets mee? Of hebben we alleen oog voor het zintuiglijke.

In zijn boekje 'de zin van de dood' schreef prof. de Hartog, want ook hij hoort al lang bij die wolk:

'geloof is aansluiting vinden' en dan doelde hij op de verbinding tussen deze zijde van de werkelijkheid en de andere zijde – de plaats waar de in Christus gestorvenen zijn.

Wij hebben niet nodig de blinden te sluiten, kaarsen aan te steken en de doden middels een medium te laten spreken. Christus verbindt ons en houdt ons verbonden. Het leven aan deze zijde is enkel aan het begrip 'tijd' gekoppeld, daar is eeuwigheid. En als je dan vervolgens bedenkt wat die eeuwigheid aan rijkdom in zich bergt dankzij Christus, dan voel je in wat Paulus bedoelt als hij zegt in Filp. 1: 21 'Het leven is mij Christus het sterven gewin....'. Hij verheerlijkt daarmee niet de dood, maar wat na die grens komt en dat is uiteindelijk waarin je nu al mag delen. We heten toch burgers van dat rijk in de hemelen.

Zo maak je het tranendal tot een oord van bronnen.

Dan hoor je Amos zeggen:

'Zoek God, die de schaduwen van de dood verandert in de morgenstond...' (Amos 5: 8). Dat roept de wolk van getuigen. Hun nacht is morgen – daarin is de race gelegen: God zoeken. Dat wil zeggen Hem leven en dat vanuit het besef dat

God iets gedaan heeft betreffende de dood – dat is de boodschap van de bijbel: Hij heeft de dood overwonnen! Maakt dat geloven niet geloven waard, immers, als de dood het laatste woord heeft dan kun je toch beter stoppen met geloven... met kerk zijn... Als er geen toekomst is dan kunnen we de tent maar beter sluiten... Hier ligt toch de inhoud van dat: 'Hij kwam om te zoeken en zalig maken wat verloren was'!

'Sinds de mens in Eden het lijden en de dood in de wereld bracht, is Hij wel degelijk tussenbeide gekomen, in het bijzonder op Golgotha'.

Hebr. 2: 14 en 15 '...opdat Hij door Zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttrenen en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door de angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren'.

Hoe klinkt het straks weer:

'Het volk, dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien, en voor hen, die gezeten zijn in het land en de schaduw van de dood, is een licht opgegaan...' Matt. 4: 16 en het vervolgt: 'Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeggen: bekeert u want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen...'

Kortom, daarin lag en ligt de waarde van Zijn boodschap!

Dat hield de eeuwen door de Hem volgende mens op de been, vanaf Oud Testamentische tijden tot in dit tijdperk - op de been in de loopbaan, het leven.

Laten we eerlijk zijn, dat leven is niet altijd mooi.

Het wordt voor een groot deel - zo niet voor het grootste deel - gekenmerkt door lijden en verdriet. Het vraagt niets minder dan volharding.

En dan wordt Hebr. 12 voorafgegaan door hoofdstuk 11, daaraan gekoppeld door de beginwoorden van onze tekst: 'daarom dan...'

Wie kent hem niet. De galerij van geloofshelden uit dat hoofdstuk 11.

Maar uiteindelijk een rij van niets meer en niets minder dan 'mensen van gelijke bewegingen als wij' in de confrontatie met het leven en wat het hen te bieden had.

Vergeeten we niet dat voor hen gold wat voor ons geldt:

'Het geloof nu is de zekerheid der dingen die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet'.

Want...

Ziet u ze? Ziet u het?

Je mag niets minder dan met het hoofd in die wolken lopen.

Kom daarom uit de zwarte wolken die je omringen dan wel proberen te omsluiten, misschien zelfs verstikken, vandaan!

Stel je voor... hen en allen daarna tot nu toe, die ons alleen maar voorgingen.

Paulus, de man die meer dan eens spreekt over 'het lopen van de race', spreekt in 1 Cor. 4: 9 over 'het schouwspel (theater!) zijn van wereld, engelen en mensen'!

Die wolk van getuigen aangevuld tot nu, zijn in tweeledige zin getuigen.

Hun afgelegde race, hun volhouden en volharding moedigen aan.

Zij zijn in die zin een getuigenis voor ons. Maar wel degelijk kan en mag het 'getuige' hier ook opgevat worden in de zin van: toeschouwer. Met wie wij in en door Christus verbonden zijn, zij letten op ons!

Slaan ons gade! Moedigen ons aan! De getuigen hebben volgehouden.... Lijdend, verdragend, overwinnend....

Zullen wij dan niet volhouden?

'Het lijden van deze tijd weegt niet op tegen de heerlijkheid die ons te wachten staat...'

En dat moet een heerlijkheid zijn.

Want zegt niet onze tekst dat juist om de vreugde die voor Hem lag, Jezus zijn kruis op Zich genomen heeft.

En wat was in heel dat kruisgebeuren het diepste en zwartste moment?

Toen Jezus omstreeks het negende uur de vanaf het zesde uur opgekomen duisternis het diepst ervoer in de Godverlatenheid en met luide stem riep:

Mijn God, mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten.

Dat was het... gemis.

Het gemis aan gemeenschap, het niet meer ervaren van God. Van God die... liefde is ! Het gemis van liefde, afgesneden zijn! Dat was de beker leegdrinken tot op de bodem...! Gemis roept: WAAROM?!

Zie Hem dat brood breken.

Hoor Hem: dit is mijn lichaam voor u....

Zie Hem de wijn schenken.

Hoor Hem: dit is mijn bloed vergoten voor u....

'Alzo lief....' ! Liefde was het onuitputtelijk, liefde en goedheid eindeloos groot...

Wat denkt u ervaart de wolk van getuigen van en bij de Heer het eerst en meest?

Liefde!

Wat heelt?

Liefde!

Wat trekt?

Liefde!

Wat bindt?

Liefde!

Denken aan hen die zijn voorgegaan (ons vooruit gegaan!) betekent, zoals gezegd verbondenheid – gemeenschap der heiligen, dat is: vooruitlopen op de toekomst, Gods nieuwe wereld tegemoet ...'geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods' Ef. 3:18 e.v.! Kennen we Zijn liefde? Is dat niet het najagen waard? Is dat niet de race: jaagt de liefde na! Of nog eens met Amos gezegd: zoek God!

Vergeten we niet, dat Paulus die deze woorden sprak ooit tot in de derde hemel opgetrokken is geweest en onuitsprekelijke dingen heeft gezien en gehoord!

Stel u voor, de hemel opent zich hier en nu voor u.... zou je niet naar dat meer verlangen? Meer van Hem! Hemzelf!

We besteden meer tijd denkend aan onze activiteiten en onze problemen, terwijl de grootste noodzaak in het leven van een christen is te kennen de liefde van Christus voor ons. 'Ik wijs u een weg die veel hoger voert'!

Je hebt uiteindelijk de eeuwigheid nodig om Hem te kennen, Zijn liefde te vatten!

Het is meer dan in dankbare verwondering beamen 'alzo lief heeft God mij gehad...'. 'We peddelen', zoals Martin Lloyd-Jones zegt, 'nog maar aan de rand van de oceaan van Zijn liefde'.

Het gaat in het christen zijn niet enkel om onze liefde tot God, maar om het ontvangen van Zijn liefde voor ons! Liefde als een vier dimensionale zaak!

Wat een zicht!

Zijn liefde in de breedte.... hoe breed – Hij verlangt naar elk mens. Zijn liefde in de lengte....eindeloos – altijd durend, een ongebroken lijn, want Hij is dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd Zijn liefde in de diepte, peilloos diep - de liefde van God overstijgt alle kennis, Hij ging de diepste diepte in, zo diep! Zijn liefde in de hoogte, tot boven de wolken, Hij bereid de zijnen een woning en gaf Zijn Geest als onderpand!

Wij mogen delen in deze Zijn glorie!

O zee van Gods liefde zo peilloos en zo wijd...

Is het te vatten?

Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de Liefde.

Die liefde vergaat nimmer meer.

'O liefde die mij niet laat gaan, berg in uw diepte mij...'

'En wij hebben de liefde onderkent en geloofd, die God jegens ons heeft.' – 1Joh. 4: 16. Geloof ik in die liefde van God, in deze God geopenbaard in Zijn Zoon Jezus Christus? Dat is de race tegen de wereld in... Vgl. dan 1 Cor. 13! 'Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij...'

Waar leren we Zijn liefde, Hem, het meeste kennen?

In het lijden!

Hoe afhankelijker je wordt, hoe meer je ervaart!

'om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden of ik, aan Zijn dood gelijkvormig wordende zou mogen komen tot de opstandig tussen de doden uit!' Filp. 3: 10.

Zo wordt geloven Leven!

En Paulus vervolgt in vers 14b dan ook met:

'... vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs van de roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus...'

De race is: dieper in de liefde van Christus!

In die race gaat het om de prijs, de prijs van de roeping van God....

Leg dan af wat zo licht in de weg staat....

We mogen namen noemen voor God en wie draagt niet namen mee van die ons ontvallen zijn? Het verdriet dat blijft, de eenzaamheid die niet oplost moet weten dat de laatste bazuin het laatste feest inluidt: de opwekking van de in Christus gestorvenen.

Wanneer eenmaal de bazuinen het einde aankondigen, klinken duizend stemmen. Die stemmen betekenen het einde en tegelijkertijd het nieuwe begin.

De dood is verzwolgen in de overwinning. Daar staat wat te gebeuren "daar moeten we bij zijn. Dat mogen we niet missen. Dat zou zonde zijn. Daarom gaan we verder. Met de moed der hoop.

Geestdriftig, gedreven immers door de Geest. Wanneer het zover zal zijn, weet geen mens. Maar we hebben wel haast."

Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren! Wat is uw troost in leven en in sterven beide?

Geroepen tot het feest en de vreugde.

En de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn.... Openb. 21: 4

We kijken zo vandaag niet in zichzelf naar dood en sterven maar in perspectief...

Vooruit lopend op de toekomst, Gods nieuwe wereld tegemoet.

Nu jaagt de dood geen angst meer aan want alles, alles is voldaan...

'Daarom weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid – de race – niet vergeefs is in de Here.'

'de liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons, en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja het werk onzer handen, bevestig dat.'

'Maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder!'

Amen.